

Căn nhà nơi ga Bắc

BẢO TRÂM (13/3/2001)

Căn nhà Trâm ở tại Paris, 15 năm trước kia, ngó sang ga Bắc.

Gare du Nord với những chuyến tàu đi về phương Bắc. Trâm gọi tắt là nhà ga Bắc.

Nhà ga ấy nó không đẹp, kiến trúc tầm thường lắm. Không đặc biệt như Gare de l'Est với những chuyến xe đi về phương Đông xứ Pháp hay thơ mộng như ga Lyon theo cái nhìn nào đó của Cung Trầm Tưởng trong một bài thơ Phạm Duy phổ nhạc : *"Ga Lyon đèn vàng, cầm tay em muốn khóc, nói chi cũng muốn mang..."*. Ga Bắc, hoàn toàn khác hẳn. Xô bồ, dơ bẩn, bụi bặm. Chắc chẳng bao giờ có một bài thơ nào dành cho nó cả. Khách viễn du nào đi qua sẽ không khỏi cau mày khó chịu bởi bao mùi ô uế xông lên. Một ô uế thường nhật, tưởng chừng quen thuộc và cũng đã trở thành một tính chất riêng của nó. Những chuyến xe lửa ngày ngày chuyên chở bao nhiêu hành khách thì nhà ga Bắc cũng chở chuyên bao nhiêu linh hồn cô quạnh bấy nhiêu. Linh hồn bao giờ cũng ngự trị sau những đôi mắt. Đôi mắt van xin của những người hành khát, đôi mắt chán chường của những kẻ lạc loài, hoẵng sâu trắng ngắt của những kẻ ghiền ma túy, hay đôi mắt láo liên của người Ả Rập bán hàng rong, cứ nhìn quanh quất xem có ông cảnh sát nào lấp ló không. Nhà ga Bắc với đôi vai oằn nặng dưới bao bước chân vội vã, một nhòai, bao tiếng giày cao gót nhịp nhàng của những *"người em tóc vàng sợi nhỏ"*. Đi và về. Ngày nào ngày nấy, như nhau...

Trâm bước chân vào căn nhà ấy năm 1986. Vừa 20 tuổi.

Nó là một appartement thì đúng hơn. Ở số 10, đường Saint Vincent de Paul, tầng thứ nhất, có 3 phòng cả thảy. Con đường Saint Vincent de Paul này có cái đặc biệt là nằm giữa hai thế giới khác nhau. Nói đúng hơn là giữa hai thái cực. Quẹo sang tay phải, bạn sẽ ra ngay đại lộ Magenta ồn ào náo nhiệt và ngay mé bên kia là nhà ga Bắc. Nhưng nếu quẹo sang tay trái, bạn sẽ đi ngang qua khu dân Do Thái ở, yên tĩnh, vắng động và đi thêm vài ba bước nữa, sẽ đến giáo đường Saint Vincent de Paul, qua một con đường nhỏ trải đá rất trữ tình.

Căn nhà số 10 ấy, sàn gỗ ọp ẹp như muôn vạn căn nhà ở Paris. Các anh chị ở Tổng Hội Sinh Viên tại Paris đọc đến đây ắt sẽ mỉm cười. Mỉm cười hay ngậm ngùi, tùy trường hợp, tùy kỷ niệm. Căn nhà đó là nơi trú ngụ của một số trong các anh vào những ngày du học lạc loài sau khi mất nước, nơi các anh tự đùm bọc nhau một thời khi không còn được tiếp viện chuyên ngân. Nơi đó, các anh đã ôm chầm ngậm ngùi một quê hương vừa mất, đã về đó khóc, uất hận với nhau sau những cuộc biểu tình và ôm đàn thần thờ ngồi hát, mơ một cuộc đổi thay. Các anh chị ai mà chẳng biết căn nhà đó, ai chẳng đến hay ở đó một lần. Anh Vũ Quốc Thao, chị Phương Khanh, anh Giáp, anh Thới, anh Minh "rệp" v.v. ắt còn nhớ ? Trâm là người cuối cùng đến ở nơi căn nhà ấy và cũng Trâm là người sau chót bước ra. Căn nhà đã trả lại cho người chủ của nó vào năm 88 và từ đó, nó đã trở thành một dĩ vãng to tát trong Trâm và một trong những kỷ niệm tàn dư của anh chị.

Nhưng những ngày còn anh chị THSV đến hay ở đấy thì lại chưa có Trâm. Ngày có Trâm, tiếng Tây Ban Cầm của các anh trước kia đã trở thành tiếng dương cầm non nớt của Trâm và thỉnh thoảng của Thanh Trúc, người bạn thường trực nhất. Nơi đó là nơi cho Trâm viết những bài hát đầu đời và hít thở một tự do đầu đời. Những khuôn mặt đến đấy cũng đã đổi khác. Những khuôn mặt đậm chiều của các anh được thay thế bằng những khuôn mặt bạn gái của Trâm mới độ hai mươi, tinh nghịch, lém lỉnh, không chút buồn lo. Những khuôn mặt đến và về rất tùy hứng, không hẹn trước. Chuông dưới nhà có hư, chẳng sao, các cô bé tinh nghịch ngày ấy chọi đá lên cửa sổ xem có ai ở nhà không. Có thì vào, không có thì đi. Bất thường, đột nhiên như những cơn nắng Paris vậy.

Ở đấy 2 năm rồi cũng đến ngày phải ra đi. Ông chủ già báo tin nhà phải bán. Trâm và anh L., chồng của Trâm thuở ấy, khẩn gởi dọn nhà ra ngoại ô xa lắc. Trước ngày đi độ một tuần, bỗng sảy ra một chuyện lạ. Buổi sáng hôm đó, anh L. đi làm sớm, Trâm lại có "cua" vào lúc 2 giờ chiều nên tha hồ được ngủ trưa. Trâm nghe tiếng anh L. sập cửa lại, biết anh đã đi làm rồi, hé mắt nhìn đồng hồ mới 7 giờ sáng. Còn quá sớm. Nhà im lặng, không một tiếng động. Yên tâm, nhắm mắt lại ngủ tiếp. Một giấc ngủ chập chờn. Bất chợt, dường như, có bóng một người... Con gái thì phải, tóc dài, xuất hiện trong căn phòng Trâm đang

ngủ. Cô ta đứng đó, trước mắt Trâm, không động đậy. Căn phòng tối quá, không nhìn được rõ mặt. Quái lạ, Trâm nhớ rõ ràng là đã nghe tiếng anh L. sập cửa lại lúc nãy rồi mà ! Sao bây giờ lại có ai đứng đây ? Tỉnh hay mơ, thật không tài nào biết được. Rồi đột nhiên, trong lúc Trâm đang loay hoay không biết mình phải phản ứng như thế nào, cô ta từ từ tiến đến gần Trâm... Rồi cúi xuống. Rõ ràng những sợi tóc cô ta đã chạm vào da tay của Trâm. Rõ ràng là như thế. Nhân ảnh thôi thì mình còn ngỡ là mơ nhưng khi có vài sợi tóc lòa xòa chạm vào tay mình như thế thì lại có cảm tưởng tất cả đều thật. Thôi bắt buộc phải phản ứng rồi... nhưng phải làm gì bây giờ ? Tiềm thức nhắc Trâm cái thành giường bằng sắt, bằng mọi cách phải rướn người lên nắm được cái thành giường ấy, chất sắt lạnh sẽ giúp mình tỉnh giấc. Nghĩ nhẩm trong đầu như thế và bằng tất cả sức lực nửa tỉnh nửa mơ của mình, khó khăn lắm cuối cùng Trâm đã nắm được thành giường và quả như mình dự liệu, Trâm đã hoàn toàn tỉnh giấc sau đó. Không cần ngó chung quanh xem sự tình thế nào, Trâm chạy ù ngay ra cửa, chỉ kịp với tay lấy chiếc áo mưa treo gần lối ra vào. Chạy ra đến ngoài đường rồi Trâm mới hoàn hồn lại được. Định thần nhìn lại mình, dưới chiếc áo mưa là bộ đồ ngủ, tóc tai thì rối bời và cũng không kịp đánh răng rửa mặt nữa là. Bây giờ làm gì đây ? Thò tay vào túi, may quá, còn hai đồng 10 F. Đủ tiền uống 2 tách cà phê, chờ nắng lên rồi mới về nhà được. Vào tiệm cà phê, gọi ngay một tách, rồi một tách nữa. Điện thoại cho nhỏ bạn kể chuyện, nó cười ồ bên kia máy, trong khi bên này, Trâm đang dở khóc dở cười. Ngồi ôm tách cà phê đã cạn cho đến đúng 12 giờ đi về nhà. Cũng may là Paris có trăm ngàn quán cà phê như thế để mình còn ngồi mơ mộng, tán gẫu hay trú chân như trong trường hợp đặc biệt này của Trâm. Vào đến nhà, chẳng có gì lạ. Vẫn bình thường như đã không có gì xảy ra.

Giờ đây, nhìn lại, đã 15 năm trôi qua. Trâm thật sự đã trở thành viễn khách. Một viễn khách dù đã quay lưng lặng lẽ, vẫn ngậm ngùi một thoáng nào đó, nhớ thương ga Bắc.